

Publicerad 2014-06-03 16:01 av Lena Själsöga Keijser

vem vet de vet

så smälter isar
ur marker

som
som tårar av ädelljus

marker stiger upp ur bäddar
hennes hud
andas

hjärtblad

himlaväverskorna
upplevde dessas frysande
det är ju så att de vilka andats is
fryser

himlaväverskor vävde
eldar
till värmande av dessas stigar

så sades det att allt var vatten
hur kan detta vara
allt andades
så är luften det första kornets sådd
begynnensens korn

allt är i begynnelse
ej i första
ej i sista

så kupade bergen sina händer
folken levde i grottor

benämns i historia vara grottfolk
jag säger smekta av sol
av måne
av morgonaftonstjärnans sällsamma rörelser

levde dessa folk i grottor eller
vad är det sägnerna
förtäljer dig
i vad andas din upplevelse
hjärtupplevelse

kanske förtäljer sägnerna att folken levde
imaginärt i bergen

kanske var dessa berg
kristallkoner
kristallpyramider
stavar

låt oss säga;
så öppnade bergen sina ögon

ögonen är mottagare
samt givare av kristalltoner
dessa toner är vita

minns detta; i det vita frigörs färger

vi behöver ej vandra genom ögats fyllda fysiologi
det räcker med att viska
ögonhålor
linser
hinnor
nät
iris
pupill
vätska

bilden är fascinerande av ögat i denna grotta

så var dessa folk skådande
levde de i samklang
med alltets rörelse

var dessa folk glaskropparna
vad förtäljer sägnerna
egentligen

var dessa folk embryon i grottan

många bilder kan stiga fram näri bilderna tillåts sväva

så svävar kroppar i universums väv
nätet håller dem ej fast
i vitt skimrar
regnbågstoner

har du sett rena kristaller i kvartstoner

är de planetarisk verklighet

stenar viskar
folken levde i stenålder
stenar viskar
sten – ålder, brons – ålder, järn – ålder
kanske ålder är åder, kanske åder är ålder

kanske fanns trädålder
kanske guld kanske
silver kanske
koppar

kanske elementåldrar
planetåldrar

näri vi ser till tonerna
klangerna av dessa här nämnda
stiger vi in i sfäriska toner

sfärernas musik

vilka skapar
ur
urtonen

så slöt bergen ögonen
därmed tätnade väggarna
tonerna ljuder
inom

väggarna tätnade
innan detta var de ett med allt
så lades slöjan över deras ögon

så
är det sagt

hur kom de att leva
nu
i detta

kanske såg de träd stiga upp ur hjärtblad

kanske
kan
ske

såg de rötterna breda ut sig
kronorna

i allt detta uppfylldes de av längtan
slöjan gav dem längtan

längtan att blicka uppåt
i balans i rotvisshet

kanske såg de
kupoler av blad av löv

träden blev tak
paraplyer

så byggde de kojor
och kanske var dessa trädfolk
jordfolk

vem vet

de vet

ty de lämnade aldrig skönheten

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten